

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

„Aki nagy akar lenni közöttetek . . .“

Márk 10:35—45.

»Aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok« — így szólt az égi Király, aki azért jött, hogy szolgáljon. Szolgálni csak az tud, akiben Isten lelke, a szeretet lelke él. Krisztusnak emberi alakokra van szüksége, akik által tovább élheti a földön a szolgálat és szeretet életét. Lássuk hát közelebbről a szolgáló szeretet megnyilvánulásait.

A szolgáló szeretet hosszútűrő. Kizárja a türelmetlenséget, nem fárad el, ha az eredmény mindjárt nem válik is láthatóvá. Mert ez a szeretet nem az eredményből, hanem Istenből táplálkozik. Szent, hallgatva hordozó, imádkozó türelem ez.

A szolgáló szeretet nem irigykedik. Kizárja a féltékenységet, magakeresést, a másikkal való összehasonlítgatást. Amikor az ember mindig azt nézi, mi van a másíknak. Ez a bűn az, amelyik legjobban megkeseríti nemcsak a saját, de a mások életét is. Kizárja a békét és alázatosságot.

A szolgáló szeretet soha nem keseredik meg, ha nem teljesedik az, amit ő akar. A jót igyekszik meglátni s a rosszat, hálátlanságot, ami őt a szolgálat fejében éri, nem veszi túlságosan a szívére.

A szolgáló szeretet mindent elhordoz. Szabad az érzékenység, hiúság, dicsőségkeresés olyan sokféle megnyilvánulásától. Ereje van, amely mindent elhordozni tud, ami az életet megnehezíti, a mindennapi élet számtalan szomorúságát s legyőzi az útjában álló akadályokat.

A szolgáló szeretet mindent hisz, remél és eltűr. Nem veszíti el a kedvét és bátran várja a következő naptól azt, amit a ma nem hozott meg. Mindenbe beletörődik; alkalmazkodik.

A szeretet örökkévaló. Ma még szolgálhatunk Istennek, de a szolgálatnak ez a módja egyszer megszűnik. A tökéletlen tökéletessé lesz. A mód változik, de a szeretet megmarad, növekszik és erősebbé lesz. Meglátszik majd, hogy az örökkévalóságból származott s az örökkévalóságba tartozik. Ezért nagyobb a hittel és szeretetnél.

»Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is«: önmagát megüresítő, szolgálai formában járó, Isten iránt engedelmes, önfeláldozó szeretet.

Kemény beszédnek látszik sokak előtt: »Tagadd meg maðag, vedd fel a keresztet és kövess engem!« De még sokkal keményebb lesz egykor azt hallani: »Távozzatok tõlem, ti gonosztevõk, az örök tüze!« Akik a keresztrõl való beszédet meghallják és követik, nem fognak félni, hogy egyszer a kárhoztatás szavait hallják. Miért félsz hát fölvenni a keresztet, amely tulajdonképpen a dicsõségbe vezet? A kereszten üdvösség van és élet, ottalom az ellenséggel szemben, bensõ erõsödés, öröm, az üdvösség teljessége. Nincs a lélek számára másutt üdvösség, reménység az örökéletben a kereszten kívül. Azért emeld fel a keresztet, kövesd Jézust és az örök dicsõségbe jutsz. Az Ur jár elõl keresztjét hordva azért, hogy te is hordozd a keresztet és te is kívánj meghalni a kereszten.

Kempis.

Vádak.

»A keresztyéneknek megváltottabbaknak kellene lenniök, hogy higgyek a Megváltójukban.« (Nietzsche.)

Engem senkisémm szeret! Szûk padlásszobában rozoga széken ültem. Szemben velem 17 éves ifjú állt. Mélyenfekvõ szemével nyugtalanul tekintett rám. Szégyen és zavar látszott rajta. Sok rosszat hallottam már errõl a fiatalemberrõl: tolvaj, összeférhetetlen, könnyelmû. Úgy mondták róla, hogy életét akasztófán fogja bevégezni. Talán gonosztevõnek született? Kezét öklõbe szorítva akkorát toppantott lábával, hogy a padlásszoba bútora megmozdultak helyükön. Azután zokogásba tört ki: »Engem senki sem szeret!« Apátlan, anyátlan, kitaszított gyermek volt. Kitaszítva olyanok között, akik magukat keresztyéneknek nevezik. Soha nem kapott szeretetet azoktól, akik Annak a nevét viselik, aki maga a szeretet.

Mindnyájan megszokták már. Így panaszkodott egy nyomorék, sok éven át ágyban fekvõ asszony. Evrõl-évre, hónapról-hónapra rosszabbodott az állapota, egyre tehetetlenebb lett. Hosszú szenvedésteli út. De hozzátartozói mindnyájan megszokták már. Nem keserûség, hanem mély fájdalom és szomorúság adta a beteg ajkára ezeket a szavakat: »Mindnyájan megszokták már.« Betegsége a hozzátartozók számára magától értetõdõvé vált. Nem tudták, mit jelent a nap és az éjszaka minden órájában az újabb fájdalom és szenvedés. Megszokták... Mások nyomorúságának a megszokása hiányt mutat: a hordozó, kitartó, irgalmas szeretet hiányát. »A jótéteményben pedig meg ne lankadjunk.« »Amint megcselekedtetek eggyel eme legkisebbek közül, énvelem ocelekedtetek meg«, — így szól a mi irgalmas, szerető szívé Megváltónk.

Felvettem a szürke ruhát. Szürke, mint a gondok, mint a hétköznapok, a munka, mint a földön az élet. S Jézus megáldott: Szürke ruhád alatt piros örömtõl dobogjon a szíved. Ez tartsa' távol szolgálatodtól a szürkeséget. Két szemed ragyogása hirdesse, mindenki lássa, hogy a hétköznap énvelem ünnepe s a munka mosolygó májusi fény. Csupa öröm, csupa szín idelent is az élet.

Teveled megyek én.

Jézus megáldott:

Nem ragyogó, nem fényes, nem hiú pompa. Nem más a munkára, más vigalomra. A többiek hadd váltogassák a külsejüket. Te nem tartasz velük. A te vigasságod munka. A te munkád vigasság. Téged találjanak szolgálni késsen minden pillanatban. Mindig enyémnek. Neked szolgálatom ruháját adtam s megáldalak.

Felvettem a szürke ruhát.

S amíg dobog a szívem, amíg érez, amíg a hajam színvesztett fehér lesz, amíg csak tart az útam idelell, hálával viselem. Ha majd elfogy a fény, kialusznak a lángok, — kívül szürkeség, belül ragyogás — Atyám kapuján bezörgetek én. S hû szeretettel kitarja elõttem, Aki megáldott.

T. E. d. t.

Szolgálni csak az tud, aki tudatában van a maga méltóságának. Mivel Jézus tudta, hogy õ az Istentõl jött és az Istenthez megy, leveté felsõruháját és kendõt vévén, körülköté magát — és szolgált.

★

Szolgálni csak az tud, aki alázatos. Mire való a képességeid? Hogy szolgálj! Mire való a vagyoned? Hogy szolgálj!

★

Aki még a maga testies lényé szerint iparkodik, azt hordozza magával, az még nem halt meg Krisztussal e világnak. Ezért a Krisztus feltámadása nem is látszik meg és nem munkálkodik rajta. Krisztus tulajdonképpen halott, semmit sem jelent néki.

Ugartörés és vetés.

Egy felvidéki gyülekezetben munkálkodó diakonissza testvérünk írja:

»A tulajdonképpeni munka: ugartörés és vetés volt. Ugartörés imádsággal, vetés könnyel.

A gyülekezet szívéből kitört a régóta visszafojtott vágy: akarták maguknak a diakonisszát és rajta keresztül — hiszem — Krisztust akarták, azt a Kielégítő Szeretetet, aki után sóvárog tudva vagy öntudatlanul minden emberi szív. De mindjárt az első időben jöttek a nehézségek, s a virágzásnak indult munka, a »Tavasza a nyárban« hamar véget ért. Megállt minden.

De csak látszólag. Hiszen ha bennem Krisztus él, — gondoltam, lehetetlen, hogy az Élet életet ne keltsen, ne teremtsen maga körül.

Ez volt a hitem a nehéz időkben, mikor »oly sötét volt az ég és egy picike csillag sem ragyogott felém, és a lelkem mécsé csaknem kialudt...« Ez volt a hitem. S most már láthatom, hogy Isten nem engedett megszegyenülni ebben a hitemben. Megmutatta, hogy ő imameghallgató Isten. Engedte a munkát tovább folyni, de nem az elgondolt formák szerint: pl. egy-egy bibliára, házibibliára keretében, hanem az egyéni miszióban. Sokan keresték fel testvérszobámat, többeknek foghattam meg a kezét, hogy azután együtt menjünk a Krisztus útján. Sokaknak a terhét vehettem magamra, hogy hordozni segítsen. Sokszor borulhattam valakivel térdre a láthatatlan Isten előtt, hogy minden terhet Őreá vessünk.

Mindjárt az első időkben Isten gondoskodott róla, hogy a nehézségek közepe ne legyek egyedül. Miképen Mózes és Aron egymásra voltak utalva, csak így győzhettek, ilyenképen én sem álltam egyedül az első harcokban. Isten segítséget küldött. Imaközösség, lelkiközösség itt az idegenben: nem lehet azt leírni, mit jelentett számomra. Isten, aki mindeneket tud és lát, ezt is tudja. Legyen mindezt áldott az Ő szent neve.

Majd a leánykört tagok közeledtek. Az augusztusi hónapban már 8 komolyabb leánnyal részt vettem a Félé klotildligeti leánykonferenciáján, ahonnan áldásokban meggazdagodva tértünk vissza. Isten ezzel egy kis közösséget teremtet. Ezek a leányok azután mind gyakrabban jöttek hozzám személyes beszélgetésekre, később már segítettek szabad idejünkben munkámban s így lassan azt vettem észre, hogy mellettem állnak, akikkel együtt futhatok a cél felé.

Szeptemberben már átvettem a leányórák vezetését s azóta hetenként egyszer együtt vagyunk Isten Igéje körül...«

Közli: Z. H.

Istené a dicsőség.

Morse professzortól megkérdezték egyszer: »Kísérletezései közben soha nem jutott olyan helyzetbe, amikor úgy gondolta volna, hogy nem megy tovább?«

»Oh, nem is egyszer« — felelte a nagy feltaláló. »Bizalommal megmondom ezt, amiről a nagy nyilvánosság nem tud. Es amikor nem láttam a kivezető utat, olyankor több világosságért imádkoztam. Megmondhatom azt is, hogy amikor Európából és Amerikából a találmányaim miatt dicsérettel és elismeréssel halmoztak el, soha nem éreztem, hogy én ezt megérdemelném. Értékes volt a felfedezés, amit az elektromossággal kapcsolatban tettem. De nem azért tettem, hogy ezzel másokon túltegyek, hanem éppen azért tehettem, mert Isten szeretete ezt a találmányt az embereknek szánta és szüksége volt egy emberre, aki által megjelentse. Úgy tettett néki, hogy ezt én általam cselekedje meg.«

A gőzmozdony feltalálóját, amikor találmányát a mérnökegyesületben bemutatta, viharos ünneplésben részesítették, de ő megragadó szavakkal egyedül Istennek adta a dicsőséget. Azután melegen ölelte meg munkatársát és nagy elismeréssel nyilatkozott róla.

A függőhid első építőjét szünni nem akaró lelkesedéssel ünnepelték, s amikor a hosszas éljenzésre sem jött ki, dolgozószobájában találtak rá. Térdre borulva mondott köszönetet és adott dicsőséget a nagy Mesternek, aki egyedül képes sikert adni.

A híres utazó és Ázsia-kutató Sven Hedin vallotta: »Az Úr Jézus Krisztusba vetett bizodalom nélkül képtelen lettem volna 12 évig Ázsiában maradni. Hosszú és állandó utazásaim között Isten Igéje volt a legfőbb olvasmányom.«

Paloták és kunyhók, királyi koronák és szegénység fölött, mint a nap ragyog Jézus Krisztus keresztje. Mindenkinék. Minden időben, minden nemzedéknek, minden népnek egy a Megváltója: Jézus Krisztus!

★

Az emberi tudományokat előbb értenünk kell, hogy megkedvelhessük; de az isteni tudományt előbb szeretni kell, hogy megérthessük.

★

Gossnerhez, aki fiatalabb évelben katolikus pap, később pedig evangélikus lelkész lett, egy alkalommal félénk öreg asszony jött s elmondta, mennyire retteg attól, hogy gonoszsága miatt Gossner majd nem áll szóba vele, hanem elutasítja. De a lelkész így válaszolt: »Nem, Gossner senkit sem küld el, mert sokkal jobban fél, semhogy megtenné, nehogy egyszer Isten küldje el őt.«

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Febr. 15. Lk. 18:31—43. I. Kor. 13. Márk 10:35—45. I. Kor. 1:21—31. János 10:1—6. Jézus »ajtó« is, mert csak Ő rajta keresztül juthatunk az Atyához. De »jó pásztor« is, aki hívogatja és összegyűjti juhait. Te ismered-e már a Pásztor hangját? A nyájhoz tartozol-e? Nem követsz-e idegeneket?

Febr. 16. Zsolt. 56. Ján. 10:7—11. Az idegeneket arról ismerheted meg, hogy azok a magok hasznát keresik még akkor is, ha avval nagy kárt ejtenek a lelkeken, ha elrabolják a békeségedet. A jó Pásztor nemcsak nem rabol és nem követel, hanem Ő ad, adta a legnagyobbat, az életét. S ad ma is mindenkinek, aki elfogadja, adja Önmagát.

Febr. 17. I. Móz. 17:1—10. Ján. 10:12—21. Jézus az egész föld kerekességéről szedi össze az Ő juhait. Nem egy nemzeté, egy egyházé, egy fajé Ő, hanem mindenké. Lásd meg testvéredet mindenki, aki Őbenne hisz. Ha itt nem tudsz mindegyikkel szeretetben egygés lenni, hogy fész meg majd velők az egy akolban, odaát? Gondolsz-e, a most még más akolban levőkre, a pogányokra?

Febr. 18. I. Móz. 18:1—15. Jer. 23:1—8. Milyen nagy kegyelem, hogy a nagy Pásztor emberi pásztorokat is rendel az Ő juhai mellé. S csak azok az igazi pásztorok, akiket Ő rendel. A nála nélkül legeltető pásztorok csak elveszteni és elszéleszteni tudják a juhokat és ezért büntetést érdemelnek. Ha reád csak egy-két lélek van is bízva, te azoknak már lehetsz pásztor, ha hű vagy a nagy Pásztorhoz, ha téged is Ő legeltet.

Febr. 19. I. Móz. 18:16—33. Jer. 31:1—10. Ezek az ígéretek elsősorban Izráel népének szólnak, s ha egyebet nem tudsz is tenni az ígéretek beteljesüléséért, imádkozzál a zsidó népért! De szólnak az ígéretek a lelki Izráelnek is. Minket is, akik ezek közé tartozunk, örökkévaló szeretettel szeretett az Úr, azért terjesztette reánk az Ő irgalmasságát. Nekünk is keresztül kell mennünk a siralom völgyén, de ha imádkozva járunk benne, célhoz érünk.

Febr. 20. I. Móz. 19:15—29. Ezék. 34:11—16; 23. Az Atya-Isten ajkáról hangzik el az ígélet, ótestamentomi népe számára. De benne van már az *egyetlenegy Pásztorról*, Dávid fiáról, az Úr Jézus Krisztusról szóló ígélet. Ő fogja mindazt, ami ezekben az ótestamentomi versekben foglaltatik, valóra váltani. S mi tudjuk, hogy már munkálkodik rajta, s eljön az idő, amikor ezt mindenki tudni és látni fogja, de csak azoknak javára, akik a nyájhoz tartoznak.

Febr. 21. I. Móz. 22:1—14. Zsolt. 2. A Pásztor mellett élő juhoknak boldog ének ez. Mindene megvan, amire csak szükség van. Nem kell félnie sem életben, sem halálban. Megtanultad-e már ezt a zsolót, nemcsak kívülről, hanem belülről is?

Febr. 22. Máté 4:1—11. II. Kor. 6:1—10. Máté 16:21—26. Zsid. 4:15, 16. Ján. 10:22—31. Miért voltak a zsidók bizonytalanságban afelől, hogy ki a Krisztus? Mert nem akartak hinni. Senkinek sem kell bizonytalanságban lenni, mert az Irás bizonyágtétele Jezusról, nagyon világos. Csak a lelki vak nem látja, a lelki süket nem érti. De a lelki vakság és sükettség orvosa is Jézus.

Febr. 23. Zsolt. 57. Ján. 10:32—42. Jézust nemcsak szavairól, hanem cselekedeteiről is meg lehetett ismerni. Azok is mutatták, hogy Isten Fia. A te szavaid és cselekedeteid mutatják-e, hogy te Jézus követője, Isten gyermeke vagy?

Febr. 24. I. Móz. 21:1—8. Ján. 11:1—10. Nemcsak életünkkel és tetteinkkel dicsőíthetjük Istent, hanem szenvedésünkkel, betegségeinkkel, sőt halálunkkal is. Isten legjobban tudja, mire van szükségünk s a szenvedéseket is azért küldi, hogy hitünk és szeretetünk növekedjék, mert ezzel dicsőítjük Őt. A szenvedések éjszakájában is lehet Jézus viláosságában járni.

Febr. 25. I. Móz. 21:9—21. Ján. 11:11—27. Figyeljük meg, hogy egy ember halála által hány embernek kellett megerősödni hitében. Az aggodalmaskodó tanítványoknak, a megszorodott Mártának és Máriának s bizonyára az odagyülekezett zsidók közül is sokaknak. Isten azért engedte meghalni Lázárt, hogy feltámasztása által munkálja ezt a megerősítést.

Febr. 26. I. Móz. 22:1—19. Ján. 11:28—38. Mária hitét megerősíti Jézus hívása, azonnal felkel és megy. A zsidók, látván, hogy Mária sir, vele sírnak, s mikor Jézus sir, csodálják szeretetét. Hát Márta? Az ő számára van fenntartva a legnagyobb élmény, hitének legnagyobb növekedése.

Febr. 27. I. Móz. 23. Ján. 11:39—45. A nagy csoda megtörtént. Feltámadt a negyednapos halott. A régebben inkább csak földi dolgokban sürgölődő Márta meglátta Isten dicsőségét. Jézus halát ad az Atyának, aki Őt meghallgatta. Együtt munkálkodtak. S most munkálkodjanak az emberek is »Oldozzátok meg őt«.

Febr. 23. II. Móz. 33:17—23. Ján. 11:46—57. Isten csodálatos cselekedetének fájdalmas utóhangja: a hitetlen világ irigysége, gyűlölete, gyilkos szándéka. Nem tombol-e a világ ma is így Jézus ellen? S nem kell-e nekünk, akik hiszünk, még jobban elrejtőzni Őbenne, hogy meg ne fertőzhessen a világ szennye? V. Gy-né.